

Співзасновники:
районна рада, районна державна адміністрація і колектив редакції

Виходить з 1939 року

№ 29 (8577), 22 липня 2016 року

Фестини

До пробіжнянської кумасі на пиріжечки всі ласі

Фоторепортаж – на 7-й стор.

Працівники
ПСП «Ягільниця – В»
щиро вітають
з Днем народження, який
надійде 26 липня,
директора підприємства
Василя Михайловича
ВИСЛОЦЬКОГО.

Бажаємо
міцного
здоров'я,
благополуччя
та успіхів
в будь-яких
починаннях,
сміливих
планів
і сподівань.
Хай Вас
підтримують
та надихають

рідні люди,
розуміють і допомагають
колеги,
минають негаразди
та непорозуміння,
Нехай доля збагачує Вас
життєвою мудрістю,
енергією, натхненням
та радістю сьогодення!
Нехай нива щедро родить,
людяність
від Вас не відходить,
щастя і добра на многі літа!

ЦЕНТР ВІДНОВЛЕННЯ ЗОРУ®
АНАТОЛІЯ СОВВА
ДІАГНОСТИКА ЗОРУ
У ВАШОМУ МІСТІ
Керівник
Заслужений лікар України
Анатолій
СОВВА
3 серпня - м. Чортків
Будинок Культури, вул. Франка, 1
запис за тел. 3-98-96
(067)603-98-57, (098)339-10-28

САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ БУТИ ШКІДЛИВИМ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

Вікно Плюс™
ВИРОБНИК ЯКІСНИХ ВІКОН
м.Чортків, вул.Степана Бандери, 63
тел.: (097) 000-34-34, (095) 929-01-23

SEBN UA

ТзОВ «СЕ Борднетце-Україна» запрошує на роботу:

- **В'язальників схемних джгутів, кабелів та шнурів**
(без вимог до освіти та досвіду роботи)
- **Менеджерів з логістики, інженерів, IT та ін. спеціалістів**
Офіційне працевлаштування, медичне страхування, наванчання за рахунок роботодавця, гарячі обіди, безкоштовне транспортування до місця роботи для працівників позмінного графіку

у Чорткові

Довідки за тел.: 0-800-508-708 (безкоштовний),
095-260-07-03, 067-670-35-20

ЗОЛОТА ПІДКОВА
ЖИТЛОВИЙ КОМПЛЕКС

Сучасна окраса Чорткова

8000 ГРН/М²

Здача в експлуатацію
1-ої секції - IV квартал 2016 року.

вул. Залізнична, 35 (відділ продажу)

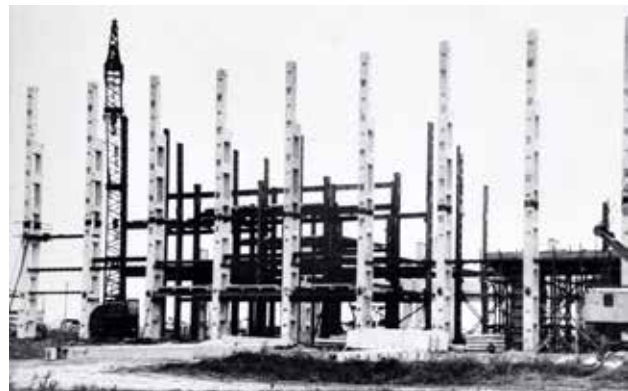
www.zolota-pidkova.in.ua

+38 (098) 333-92-00 +38 (3552) 3-92-00

Автографи краю

Чортківський цукровий: зачин потужного замісу

Уже тепер, по перебігу чотирьох десятиків літ (а що буде, приміром, через сто?), ось ця річ сприймається трепетно не лиш через статус раритету. Переді мною на столі (сказати в руках — так буде неправильно, бо тримати альбом та ще й переглядати — неможливо, надто громіздкий) — фотолітопис начала начал надпотужної (на ту пору) будови заводу-велетня — Чортківського цукрового.

Оправа — з натуральної шкіри, в котру добряче в'ївся пил (альбом випадково знайдено під час інвентаризації в Заводському будинку культури). На пластині з нержавійки вигравірувано напис: «Строительство Чортковского сахарного завода». Чому мовою «старшого брата»? Бо ж час був «союзний» — «єдиного и неделимого». Епоха брежневизму — 1974 рік, початок будівництва. На одній зі світлин — в'їзний знак, своєрідна візитівка будови. Ось тут й виписано, що споруджуваний велет матиме добову потужність — 60 тис. т переробки цукросировини. І що кошторисна вартість будівництва — 44,9 млн. крб. І ще, і ще... Зазначено: початок будівництва заводу — січень 1974 р., строк здачі в експлуатацію — грудень 1977 р. Паралельно гортаю давню, добряче зжовклу під-

шивку районки за 1974 рік. «Споруджується цукровий» — голосить одна з чи не найпомітніших публікацій номера, опоряджена кількома світлинами. Як гадаєте, хто її автор? Важко й повірити: сам Степан Гальябарда — нині добре знаний в Україні та світі, надто в діаспорі, поет-пісняр, заслужений діяч мистецтв України, котрий розпочинав свій шлях в журналістику, а згодом і літературу, з редакційних кабінетів

Чортківської райгазети.

«Будівництво нового заводу розгорнулось обіч шосейної траси, яка веде на Борщів, недалеко від Угриня, — йдеться в публікації. — Угринська дорога пересікає пополам відведену 200-гектарну площу. З одного боку буде завод, з другого — робітниче селище». І ще — про згадану вже вартість будови, й що будівництво розраховане на чотири роки, включаючи 1974-й. І що за своєю потужністю Чортківський цукровий стане одним з найбільших в Україні...

Вже потому, в плинні спорудження, газета відкрила, було, на будові свій корпункт: через нього читачі періодично мали інформацію про хід робіт, про проблеми й труднощі, радощі та здобутки. Про людей, котрі наполегливо, з оптимізмом, крок за кроком творили нове підприємство — справді одне з найпотужніших, як тоді писалося (й, мабуть, не просто задля красивого слівця), навіть в Європі. Бо ж такі наш завод за рівнем технологічної оснащеності впевнено обігнав, принаймні, всіх своїх «побратимів» галузі не лише на Тернопільщині, а й у сусідніх областях.

Це промовисто засвідчують вміщені в альбомі світлини. Та ще й — підписи до них: при будівництві заводу використані найновіші зразки вітчизняного обладнання: парові котли відповідних марок, забезпечено проектом універсальну схему очищення соку, передбачено й відповідну його фільтрацію, безперервно діючий дифузний апарат поставки Польщі, вакуум-апарати ємністю 800 ц утфелю виробництва Данії. Гордовито зіймається ввись водонапірна башта заввишки 40 м...

Скільки впродовж тих кількох років побувало тут, на будові й опорядженні підприємства, міністрів та партійних «босів» — обкомів, ЦК. Ше й делегація з Болгарії. Це теж засвідчують світлини. Ось перші трудівники, удостоєні Дошки пошани, ось перший директор Владислав Селітбовський... Нарешті ось вона — перша стружка! 4 листопада 1977 року. Перший цукор, 8 листопада, 13-а година 45 хвилин... Исторична мить. Знано тепер, як врівень зі спорудженням виробничих корпусів здійснювались

в небо поверхи спершу гуртожитків, відтак — закладів соціальної сфери, житлових будинків. У підсумку на мапі Чортківщини виникло нове селище — зі своєю інфраструктурою, своїм лицем, навіть власною ментальністю, котра властива заводчанам й дотепер. Нині, якраз коли селищу виповнюється 35 літ, вони залюбки діляться нею із сусідами, залучаючи їх до гурту, в об'єднану територіальну громаду...

Та, попри часу плин, стрімкий наступ новітніх технологій, не міліють витоки. Бо то було начало начал. Сутність й нинішнього ества. Зачин потужного замісу. Може, через ту міць Чортківський цукровий й залишається наразі майже-майже самотнім з-поміж низки промислових підприємств Чортківщини, що живе, функціонує, котрому залюбки задають нового ритму й оті першопрохідці, й нащадки їх трудових династій...

Анна БЛАЖЕНКО

Фото з архіву Заводської селищної ради

Сумна дата

Данину пам'яті ми склали далеким мученикам нашим на уманській святій землі

75 років після трагедії, 16 липня цього року, жителі Тернопільщини – представники Чортківського, Борщівського, Бучацького, Заліщицького, Монастириського районів – приїхали на уманську землю вклонитися могилі своїх земляків. Тут 20-21 липня 1941 року за високими тюремними стінами було розстріляно етапованих в'язнів Чортківської тюрми. 954 їх вивели з Чорткова, майже дві сотні було розстріляно по дорозі, 767 вбито в Умані. Нащадки встановили на братньому похованні дерев'яний хрест. Довго збирали списки імен полеглих. І з 2011 р. височіє на уманській землі Меморіал жертвам репресій та колишнім в'язням Чортківської тюрми з Тернопільщини, розстріляним у липні 1941 року, шістнадцять гранітних плит якого навіки зафіксували імена наших мучеників.

Цього року вкотре приїхали до могили наших земляків із рідних країв більше двох сотень жителів Тернопільщини. Завітати, щоб покласти квіти до підніжжя пам'ятника, запалити поминальні свічі, помолитися за упокій душ закатованих. Прийшли й уманчани. Про те, що місцеві жителі знають про трагедію, що розгорнулася на цих теренах у липні 1941 року, чуємо з уст заступника директора з виховної роботи Уманської ЗОШ І – ІІІ ст. № 11, де нашу делегацію гостинно прийняли на короткий відпочинок, п. Юлії

Мельник та тутешнього священнослужителя о. Олександр Гринька.

Довго вдивлялися приїжджі у строги записи на плитах, за кожним з яких – понівечена доля людська. Знаходили знайомі прізвища, притулялися руками до чорного, як воронове крило, каміння, широ молилися.

Священики УГКЦ – отець-доктор Мирослав Думич, місцевий парох о. Дмитро Белей, о. Михайло Дмитрик, духовна особа з Монастирщини та протоієрей УПЦ КП Олександр Гринько відправили за-

упокійну панахиду. Ведуча мітингу-реквієму п. Наталія Горяча надала слово присутнім представникам влади. Заступник голови Чортківської райдержадміністрації Іван Віват, керуючий справами Чортківської райради Тетяна Яблонь, голова Монастириської райради Володимир Данилюк, Уманський міський голова Олександр Цебрій – звернулися до присутніх із закликами не забувати кривавої історії свого народу, щоб такі злочини більше ніколи не здійснювалися на нашій землі.

Свої спогади про вбивче літо 1941-го оповів син одного з тут спочилих пан Ростислав Горячий. Того дня три покоління Горячих зійшлося до могили предка – син, онук і правнук померлого Горячого Олексія Федоровича.

Слова, сповнені туги й болю, мов-

лені учнем Чортківської гімназії ім. М.Шашкевича Назаром Бабиним, сумовиті мелодії, виспівані квітетом студентів та викладачів Чортківської дяківсько-катехитичної академії ім. Г.Хомішина й дуєтом громадських активістів з Борщівщини Марії та Петра Довгошиїв, линули у височінь.

На панахиді-реквіємі у сквері Скорботи і Надії владика Бучацької єпархії УГКЦ Дмитро Григорак, ЧСВВВ, закликав, щоб своєрідну прощу до омітої кров'ю численних наших мучеників уманської землі

здійснювати щороку. Про мрію пішого походу до святого місця в Умані – могили майже тисячі земляків – говорив, благословляючи цьогорічних прочан в далеку дорогу, протосинкел Бучацької єпархії УГКЦ о. Володимир Заболотний. Згодом, уже в Умані, цю ідею щорічного відвідання могил та пішого переходу молоді для поклоніння меморіалу жертвам репресій озвучив перед уманчанами та мешканцями Тернопільщини отець-доктор Мирослав Думич. Направду, не забуваймо історії своєї, хай би якою гіркою вона була. Пам'ятаймо трагічні сторінки долі наших предків. Хай кров їхня повсякчас стукає в груди, керуючи думами, вчинками.

Оксана СВИСТУН
Фото автора

Враження

Мої щасливі канікули

Минулі роки влітку я завжди відпочивала на морі. Цього ж року так звана традиція була порушена. Мені та моїм однокласникам, учням Ольгинської ЗОШ І – ІІІ ступенів Волноваського району Донецької області, пощастило провести два тижні літніх канікул на Західній Україні. Нам подарували чудову можливість поїхати в Тернопіль. Я так очікувала цього! І ось нарешті цей день настав.

Наприкінці червня ми вирушили в чудову подорож. Протягом доби було дуже цікаво спостерігати з вікна потягу, як змінюється обличчя кожного

населеного пункту, залізничних вокзалів, природи. Час минув швидко. І ось – Чортків. Поселилися ми у місцевому гуртожитку гуманітарно-педагогічного

коледжу. Усім дуже сподобалась атмосфера, з якою нас прийняли. Саме тут почалися дні пізнання культури та побуту місцевого населення. За короткий час ми відвідали майже всі храми Чорткова (а їх там багато!). Кожна церква має своє обличчя і не схожа на інші. Особливо запам'ятались богослужіння.

Кожен із нас відчував до себе велику увагу містян. Відвідали ми краєзнавчий музей у м. Борщів, де ознайомилися з пам'ятками історії минулих часів цього краю; печери, перебування в яких всім дуже сподобалось, тому що насправду було цікаво. Надзвичайно красиве місто Кам'янець-Подільський! Кожен дім, кожен витвір архітектури не схожий на інші. Хотілось би частіше бувати в таких містах.

І, звичайно ж, хочеться виокремити другу частину нашого відпочинку. Карпати... Слів забракне, щоби передати всі емоції. У горах я була вперше. Те, що побачила, дуже вразило. Усе таке гарне, як на картинах великих художників світу. Там було все: круті підйоми і спуски, рослини, яких ми раніш не бачили, і «голе» каміння. Гірські річки, водоспади, дивні пейзажі... А найголовніше – ми піднялись на самісіньку вершину гори Хом'як, де навіть влітку лежить сніг.

Потім було ще дуже багато цікавого. Це – і подорож до великого водоспаду

Гук, і солоне озеро в Солотвино, і ніч на Івана Купала, коли ми стрибали через вогнище... Ніколи не думала, що разом із однокласниками проведу це свято і так незвично зустріну святкову ніч. Упевнена, що ці щасливі миті перебування на гостинній землі Тернопільщини залишаться в пам'яті на все життя.

Минули два тижні. Ми повертаємося додому. Дорогою я помітила цікаву річ: коли була на Тернопільщині, то сумувала за домом, а покинувши цей край, захотіла знову повернутися. Зараз я вже вдома, але щодня знову і знову подорожую по тих місцях, переглядаючи фотографії, яких у мене дуже багато. Зазнимкувала все – з першого по останній день гостювання, так що казка не закінчилася. Сподіваюся, настане день, і я знову матиму змогу повернутися в ті чарівні місця. Адже мрії здійснюються!

Я і мої друзі щиро дякуємо всім організаторам наших щасливих канікул. Шановні, ви здійснили благородну справу – подарували дітям радість. Нехай Господь береже вас!

Дар'я ЄЙБОГ,
учениця 11-го класу
Ольгинської ЗОШ І – ІІІ ступенів
Волноваської районної ради
Донецької області
Фото автора

Сільський час: on-line

Блиск і убогість кривеньківських начал

Як повернути від Чайки (так іменоване в народі розгалуження доріг), на Кривеньке веде на правду тополиний шлях. Ці стрункі красуні хизуються своїм тонким станом одна наперед другій. Той шлях згодом переходить вже в сільську вулицю – Ворохівку. А на зачин її (та й села загалом) стоїть така собі мальовнича хатинка-криниця, немов з дитячої казки. То тепер вона дістала шиферне покриття, а в першооснові, кажуть, дашок був з гонтя, в лад самій хатині. Й одразу дістаєш заряд на самотність цієї місцини.

«Родом» Кривеньке з 1648 року. На ймення села, подекуди, вплинув рельєф. А ще додає свого річка Кривчик (притока самого Збруча!). Найпомітніші патріоти своєї отчини (зокрема, наша активна дописувачка Марія Пожарнюк) й донині змагаються за право називатися вітпівщиною славетного Богдана Лепкого, котрому належать рядки українського ревізю «Чуєш, брате мій...». Чи так воно, чи ні – судити дослідникам творчості відомого історика літератури й публіциста. Поміж тим, село сповите власною ауру та неповторністю.

Тут же, на Ворохівці, ми уздріли ось такий типово літній сільський сюжет: маленька Софійка Харюк якраз гонила пасти корівку-годувальницю. Беруче до діла чоловіцтво розвозило попід обійстя паї (точніше, зерно за оренду селянських земельних паїв) – то розрахунок тамтешнього фермера

Степана Байдака. Загалом кривеньківський люд працьовитий: ми почули, що наразі на два села Кривеньківської сільради, разом з Васильковом, мається в селянських господарях понад 40 (!) тракторів і 11 комбайнів.

На центральній вулиці, навпроти потічка, – хизується розкішною кроною розлогий старезний ясен, кажуть, посаджений ще на честь скасування кріпацтва. Бо й тут, під ним, – давній пам'ятний хрест. А навпроти через дорогу, над потічком, громадається купи всілякого непотребу. Ось тобі й перші стрінуті на шляху ознаки недбайливості...

Прикро, що угледіли ми їх чимало: ближче до центру – більше. Кам'яний солдат – пам'ятник колишніх стандартів – сховався в заростях дерев-кущів, засоромився в унісон часові, чи що... Однак те видиво не додає честі селу. Наступне подивування – цілком об-

рослий засиллям туй колишній будинок культури. Теж немов прикрився від сорому. Проте, та де там! Від пам'ятного комплексу, де й виписано «Вічна пам'ять полеглим», і постать жінки-українки в вишитті, майстерно проробленому в камені, де зорить тризуб, – звідсіля ота химера давненько згаслого «вогнища» культури проглядається навіть в найдрібніших деталях. Чого вартують розібрані балки перекриття, а з яким хижим оскалом усміхається маска на фронтоні будинку!

Може, й не дарма, бо дівчатка, стрінуті нами на автозупинці, зізнались відверто: будинок культури наразі переселено на другий поверх адмінбудинку, та їх, мовляв, туди не дуже-то пускають...

Надто вражає множинність наявних руїн: попри БК, ще й колишнього дитсадку, первісно – школи, а відтак медпункту, згодом – швейної артілі... З невідомим сумом дивиться на те все застиглий в безнадії Кобзар. Облуплені бордюри навкіл діючого в минувшині каскаду фонтанів – і бур'яни, бур'яни... Куди дивиться громада сільського храму, раз у раз, щонеділі і в свята простуючи до Божої домівки через цей пустир?

Ось тут, в самісінькому центрі Кривенького, спереся нам на якусь мить вдалося, що втрапили, боронь Боже, до ...Авдіївки! Ну начебто прифронтове поселення, далєбі. Пусткою стоїть приміщення колишнього магазину (на два відділи – пром- та продтоварів) від споживчої кооперації. А перед ним, немов апофеоз руйнації, – обрізані та всохлі дерева.

Повірте, поверталися зі села з невеликим серцем. На найстарішій вулиці, Опарщині, що веде до сусіднього Товстенського, – знову руїни. То вже колишнього фермського містечка. На тому тлі – ще й ось такий підсилюючий акцент: по суті, лиш каркас старого, «родом» десь із 70-х рр. минулого століття автобуса. Навпроти – селянські оселі: й забуті, покинуті, й чепурні, усміхнені до сонця. І соняшників, «діточок» небесного світила, так шедротно в садибах. Типові контрасти сучасного українського села. Що чекає на нього завтра?

Анна БЛАЖЕНКО,
Любомир ГАБРУСЬКИЙ
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

Фестини

До пробіжнянської кумасі на пиріжечки всі ласі

Ось така гучна народна забава – з прадавнім народним антуражем, істинною українською автентикою – минулої неділі кілька годин поспіль тримала в тонусі мешканців с. Пробіжня та довколишньої місцини. Напрочуд колоритне дійство не обійшлося без підтримки районної держадміністрації. Якого лиш креативу не проявили кожна-кожнісінька вулиця, кожен куток села! І в цьому теж своя стратегія – тут вмюють лучити ініціативи в спільне начало: Пробіжня спроможно, майстровито й дедалі жаданіше заявляє на повен голос про намір стати центром територіальної громади для сусідніх сіл, прийнявши їх під своє тепле й прихильне матірнє крило.

І там був, «мед-пиво» пив, бавився й наш фотокор разом зі своїм незмінним другом – фотооб'єктивом. Ось що (та ще багато різного, бо загалом відзнято понад 500 кадрів!) він угодив.

Фоторепортаж Ореста ЛИЖЕЧКИ

Творче коло

Не забувай тих рідних нив, де молодість свою провів

Ці слова стали гаслом останнього в часі засідання клубу поціновувачів історії рідного краю «Музейні зустрічі», що функціонує в с. Ягільниця при тамтешньому народному музеї історії села.

На зачин пролунали позивні клубу та пісня «Моя Ягільниця» на слова й мелодію Галини Грицьків (Оршак), а також рядки поезії «хресного батька» музею, невтомного краєзнавця-дослідника, залюбленого в рідну місцину, заслуженого працівника культури України Степана Бубернака, котрий і провадив невимушену, задушевну розмову. А до неї охоче долучалися Марія Парацій (вона представила на присутній тут виставці рукотворних див майстринь-ягільничанок стрічкові шедеври, котрими оздоблює жіночі блузки та костюми), Любов Липова (авторка вишиванок бісером), Марія Левчук, Василь Ткач (трудова біографія цього краянину сягає за півстоліття!), Поліна Самборська (читала власну поезію про молоді роки в Ягільниці), Руслан Букалюк.

Гостем клубу на цей раз став знаний народний аматорський жіночий ансамбль лемківської пісні «Потічок» під орудою Стефанії Шекети – цей колектив свого часу був учасником улюбленої телепрограми Фольк-music. «Потічок» майстерно вплітав свою пісенну творчість в канву дійства, доповнюючи сокривенний смисл теми засідання клубу. А ведучими цього разу були Оксана Лазарчук та Олег Букалюк.

*Надія ОСАДЦА,
сільський бібліотекар с. Ягільниця*

Зоринки волі

Каплиця Пресвятої Богородиці: ровесниця незалежності України

Цією публікацією започатковується нова газетна рубрика в «Голосі народу» – присвятою близькій у часі 25-й річниці державної Незалежності України.

Багатостраждальною і довгою була дорога українського народу до власної держави – через століття царського свавілля й іноземного гніту, через більшовицькі голодомори і катівні, через фізичне знищення національної інтелігенції та сільського господаря, через лихоліття Другої світової війни. Україн-

ська держава формувалася протягом тривалого часу в складних історичних та соціально-економічних умовах. Люди України, в тому числі й шманьківчани, віками творили свою державність, боролися за неї, прагнули бачити рідну землю вільною і незалежною.

24 серпня 1991 року було прийнято Акт проголошення незалежності України. Стяги охопили всю Україну. Людям не вірилося, що ми стали державою. Так, Державою, за яку було пролито стільки крові нашими предками. Як символ Волі, як подяку Господу за неї, довгожданну, що стала реальністю, до 1-ї річниці Незалежності України, місцеві жителі на зібрані кошти спорудили цю пам'ятну капличку на вулиці Струсівка. Доглядає за каплицею Ольга Сава та односельчани. Сюди мешканці сходяться на водосвяття, на маївки, на День Незалежності. Також в селі є ще одна каплиця Пресвятої Богородиці на вулиці Центральній, якою опікується Тетяна Гнатишин.

*Максим ОГОРОДНИК,
с. Шманьківці*

Фото автора

Щиро вітаємо дорогого сина – священика УПЦ КП м. Чортків отця **Володимира МАКСИМЛЮКА**, який 19 липня відсвяткував свій 40-річний ювілей.

У цей день ми вклоняємось низько до ніг І Бога благаєм, щоб Тебе беріг. Від нас Тобі подяка і шана висока За працю нелегку й стривожені роки. За ніжнєє серце, за ширшу турботу, за вічне бажання добра нам усім, За мудру пораду, невтомну роботу Тобі, любий сину, Низький наш уклін. Усе було в житті – і радості, і біди, І мед солодкий, і гіркий полин, Нехай тепер буде найменше горя, А більше сонячних щасливих днів. Хай Твоя чуйність, щедрість, доброта Тобі допоможуть до 100 літ дожити. Смійся більше і менше сумуй, Щораз багатій, ще краще газдуй. Хай Матінка Божа, Цариця Свята, Тебе береже, Ісус Христос за руку веде, Господь Бог здоров'я посилає на многії літа. **З повагою і любов'ю – тато і мама.**

Щиро вітаємо з 20-річчям дорогого чоловіка, люблячого батька, зятя, кума **Мирона ГРАДОВОГО**.

Нехай Господь Тебе боронить Від невзаємності і зла, Нехай юнацька безтурботність Не сходить із Твого чола! Нехай ніколи не міліє Душі бездонне джерело!

Хай в ньому родяться надії І в серці множиться тепло! Хай певні будуть Твої кроки, А небо – завжди голубе! Тобі сьогодні 20 років, Тож з Днем народження Тебе!

З повагою і любов'ю – дружина Христина, синочок Віталічик, теща Марія, тєсть Мирослав, кума Тетяна з сім'єю.

Керівництво та депутатський корпус Чортківської районної ради щиро вітають з Днем народження депутата районної ради **Марію Карлівну ГАДЖАЛУ**.

Щоб Ваше здоров'я, як кремій, було, Щоб щастя сімейне його берегло, Щоб радість завжди була на порозі, А лихо – в далекій і вічній дорозі. Хай поруч із Вами Ангел летить, Убереже Вас від біди повсюди, Нехай несе Вам радість кожна мить І благодать Господня з Вами буде.

Сердечно вітаємо із 75-річчям та Днем Ангела дорогу маму, люблячу бабусю **Ольгу Павлівну ІВАНКІВ** із с. Долина.

В день Вашого, матусю, ювілею Ми дружно Вас вітаємо сім'єю. Ми дякуєм широко за руки робочі, За рідні, ласкаві, турботливі очі, За душу привітну і ширє серденько, За те, що найкраща у світі Ви, ненько. Здоров'я міцного бажаємо, мила, Щоб Ви були завжди здорові й щасливі. Живіть же, матусю, ще років до ста, Бо світ цей, рідненька, без Вас – сирота.

З любов'ю – доньки Леся, Наталя, зять Віталій, онуки Оля, Іринка, Віталік і Галя.

Щиро вітаємо із 70-річчям дорогу нам людину – доброго чоловіка, турботливого батька, дідуся і прадідуся **Івана Михайловича ОПИХАНОГО** зі с. Шульганівка.

Наш славний і рідний, найкращий у світі, З Тобою нам завжди затишно й світло, Ти гарний господар і батько чудовий, Даруєш турботу та море любові. Спасибі за ласку, за руки умілі, Що вмєш підтримати словом і ділом.

І в рідному домі ще довго й щасливо Живи нам на радість в здоров'ї та в мирі. Хай Бог Милосердний з високого неба Дарує усе, чого Тобі треба. А Матінка Божа – Цариця Свята Дарує щасливі і довгі літа! **З повагою і любов'ю – дружина Іванна, доньки Марія, Леся, зяті Олег, Ігор, онуки Петро, Віталік з дружиною Ольгою, Марійка з чоловіком Богданом та синочком – правнуком Давидом.**

Районна Спілка воїнів-«афганців» палко вітає з Днем народження **Василя Михайловича ВИСЛОЦЬКОГО** –

людину слова і діла, ширі душі, завжди готової допомогти і підтримати. Бажаємо своєю небайдужістю, горінням серця вписати до книги доль наших побратимів безліч успішних справ. Найперше – зичимо здоров'я, щоб Бог щоденно дарував, Хай множиться удача в хаті, сідає радість за столом, Хай будуть сили і завзяття, хай серце повниться добром. **Голова Спілки воїнів-«афганців» Михайло Заблоцький.**

Конкурс

Моя вишиванка – найкраща!

Настя ЛИТВИН з подругою Олею, с. Шманьківці

Спонсор конкурсу магазин-салон **ВИШИВАНКА** м. Чортків, ТЦ «Сабо», 1-й поверх (справа від ТЦ «Континент»)

Галина КОМАР, м. Чортків

КУПОН

Я голосую за

24 липня

День селшца Заводське

Розважальна дитяча програма від «Арлекіно» 12.30 год.

Велодень Заводське 12.00 год.

ЯРМАРОК

Концертна програма за участі місцевих виконавців, колективів та зірок української естради 17.00 год.

ДИСКОТЕКА група «ДОЛГ»

концерт дитячих візочків 16.30 год.

Увага: розшук!

13 липня о 14 год. 30 хв. пішов із дому і не повернувся **ЖУРАКОВСЬКИЙ Василь Володимирович**, житель с. Угринь 1990 р. н. Велике прохання до всіх, кому щось відомо про зниклого, повідомити за тел.: 067-198-39-56, 066-104-96-21 або до відділу поліції за тел. 102.

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ТИЖДЕНЬ

СУБОТА 23 липня +9... +28

НЕДІЛЯ 24 липня +12 ... +30

ПОНЕДІЛОК 25 липня +19 ... +26

ВІВТОРОК 26 липня +19 ... +28

СЕРЕДА 27 липня +20 ... +28

ЧЕТВЕР 28 липня +20 ... +30

П'ЯТНИЦЯ 29 липня +21 ... +29